

de kunne medføre, foreligge: jo slet ikke nu til Forhandling, og jeg vil paa ingen Maade fremkalde en Diskussion derom, men jeg betragter Sagen simpelt hen som et Spørgsmaal om, hvorvidt Jernbanerne kunne siges at være et Aktiv, og De ville da ikke negte, at naar man ser hen til de Erfaringer, vi nu i nogle Aar have gjort med Hensyn til visse Strækninger af de allerede eksisterende og i Drift værende Jernbaner, da maa det meget bestemt fremhæves, at de ikke kunne opfattes som noget Aktiv, altsaa som Statsieendom, der kan ventes at ville give Staten som Gier nogen egentlig Indtægt. Som de Herrer ville se, er dette Spørgsmaal, som vil fremkomme ved denne Leilighed, saaledes ingenlunde med Hensyn til selve Anlægget men med Hensyn til Maaden, hvorpaa det posteres, og hvorledes man skal betragte Forholdet med Hensyn til de Byrder, som derved foranlediges, samt hvorledes deres Udredelse skal gaa for sig. Dette er altsaa Betydningen af disse Sager for det foreliggende Finantsaar. De Herrer ville se, at der slet ikke paa Finantsloven er henført nogen bestemt Indtægt til nogen bestemt Udgift. Vi have taget den ene Udgift som den anden og foiet den sammen i Række. Vi have fundet, hvor stort vort Udgiftsbeløb var, og vi have dernæst søgt, hvilke Resourcer vi havde til at bestride disse Udgifter med. Jeg har sat det højeste, som jeg troede, at jeg kunde forsvare at tilbyde i saa Henseende at udrede af Reserverfonden; og da er det, at der fremkommer den Mangel, som efter mit Forslag skulde dækkes ved den omtalte Skat. Det ærede Medlem anviser derefter en anden Vej, ad hvilken man kunde undgaa dette Understud, nemlig igjennem Besparselser. Det ærede Medlem mente, at man alene paa Krigs- og Marineministeriet vilde kunde bespare 13 til 1400,000 Rd. Jeg maa dertil bemærke, at jeg for mit Vedkommende ikke tror, at det ærede Medlem vil sætte sit Forslag i saa Henseende igjennem heri Thinget, og jeg tror det naturligvis ikke, fordi jeg vilde anse det for urigtigt at gjøre det, men dersom det ærede Medlem kunde anviser saadanne virkelige Besparselser til det Beløb, han nævnte, Besparselser, som af Thingets Sleiz-

tal erkjendtes for hensigtsmæssige og rigtige — hvad enten det nu var paa disse eller paa andre Paragrafer — saa følger det af sig selv, at min Fordring om extraordinære Dækningsmidler da vilde falde fuldstændig bort. Jeg kan ikke tilegne mig den Takke, som det ærede Medlem udtalte, at man i nærværende Dieblik skulde benytte Indkomstskatten som Erstatningsmiddel for andre Skatter; og jeg tillod mig ved Lovforslagets Fremlæggelse at udvilde mine Anskuelser i saa Henseende, idet jeg nemlig udtalte, at der ved vor Indkomstskat maiglede en Hovedforbodenhed for ved dennes Hjælp at afløse andre Skatter, nemlig de faste Regler. Dette erkjendte ogsaa det ærede Medlem, og det glæder mig at have hørt den ubetingede Anerkjendelse, som det ærede Medlem gav denne Paastånd fra min Side, men det forekommer mig, at vi, naar dette er givet, og denne Grundsætnings Rigtighed er anerkjendt, ikke godt kunne gaa frem ad anden Vej end den, som jeg er gaaet, nemlig saalænge som Statsforuødenhederne ere af en saadan Størrelse, at vi behøve en Indkomstskat, da dertil at benytte denne som — hvad man kalder — en Supplerings-Skat, det vil sige en Skat, hvormed man bevirker, at Statens Indtægter og Udgifter blive lige store i det foreliggende Aar, og først da, naar man har faaet de faste Regler for Indkomstskattens Udredelse, at benytte den til Reformering af andre Skatter. Endnu maa jeg tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa et Punkt, hvor jeg tror, at han ikke ganske har opfattet Forholdet. Det ærede Medlem spurgte nemlig, om Krigstoldskatten var en konstant Skat, og han besvarede dette Spørgsmaal benægtende, hvorimod jeg skal tillade mig at besvare det bekræftende. Det ærede Medlem maa for det Første erindre, at Krigstoldskattens eget Indhold tydeligt viser, at den ikke skulde have nogen bestemt Begrænsning i Tid — der er Intet, som fastsætter en Grænse for denne Skatts Eksistens — men for det Andet tror jeg, at det, dersom det ærede Medlem vil erindre, paa hvilken Tid denne Skattelov blev givet, vil blive ganske klart for ham, at det ikke kan forholde sig, som han siger. Har det foresværet det ærede